

TERMS OF SUBSCRIPTION

In Advance per annum.....	4-00
In Advance per 6 months.....	2-00
In arrears per annum.....	6-00
In arrears per 6 months.....	3-00
Postage extra, R. 1 for Ceylon Rs. 1 for India and Rs. 5, Europe.	
CHARGES FOR ADVERTISEMENTS.	
Under 12 lines...per line.....	16
Above 12 lines...per line.....	10
One fourth of a column.....	3-00
Half a column.....	5-00
Three fourths of a column.....	7-00
One column.....	9-00

The Jaffna Catholic Guardian.

கத்தோலிக்கப் பாதுகாவலன்.

PUBLISHED EVERY SATURDAY

"Nisi Dominus custodierit civitatem frustra vigilat qui custodit eam."

VOL. XVII.

JAFFNA, SATURDAY APRIL 9th 1892

NO. 14

NOTICE.

ON SALE, AT THIS OFFICE,

A New Tamil Arithmetic for Standard VI.

By MR G. C. THAMAPILLAI, SUB-INSPECTOR OF SCHOOLS.

REDUCED RATES FOR CATHOLIC SCHOOLS: PRICE 25 Cts., POSTAGE 2 Cts.

Apply to "The Manager, St Joseph's Catholic Press, Jaffna."

Telegraphic Summary

Cardinal Manning's Successor.

LONDON, March 30.—The Pope has confirmed the nomination of Dr. Vaughan, Bishop of Salisbury, as Archbishop of Westminster in succession to the late Cardinal Manning.

Spirits for India.

LONDON, March 31.—Enormous exports of spirits are being made to India, in view of the increase of duty which takes place in May.

The General Elections.

LONDON, March 31.—A report which is well accredited, states, that the General Elections will take place in June or July next.

The Revenue Returns.

LONDON, April 1.—The revenue returns for the past year show an increase of two millions sterling, of which one million is derived from excise.

The Walsall Anarchists on their trial.

LONDON, March 31.—The trial of the Walsall Anarchists was commenced at Stafford. The Attorney-General, in opening the case, said that the prisoners were undoubtedly connected with other European Anarchist Societies. Amongst the papers found in their possession were directions for blowing up the Times.

LONDON, April 1.—At the trial of the Anarchists at Stafford, yesterday, a confession from the prisoner, Deakin, was read, in which he implicated all the other prisoners, and states that the bombs found were intended for Russia.

No Room for Jews in England!

LONDON, March 30.—A large number of Jews have been expelled from Russia and are crowding into England, while a large influx of them is probable in the Spring. Several members in the House of Commons last night, urged that a law be framed for stopping them, upon which Mr. Lowther, the under Secretary for Foreign Affairs said that the British Ambassador at St. Petersburg had instructed the British Consuls in Russia to warn the Jews that there is no room for them in England.

LONDON, April 2.—In the House of Commons last night, Mr. Balfour, replying to a question on the subject, said that the influx of the Russian Jews into England did not justify the preventive bill being passed. The Government, however, was, he said, carefully watching the matter.

France and Dynamiters.

PARIS, March 29.—The Chamber of Deputies have passed without debate a bill making dynamite outrages punishable with death.

PARIS, March 29.—The Magistracy and the Chiefs of Police here are receiving threatening letters daily, and their residences are guarded night and day.

PARIS, March 30.—The arrest has been made of M. Ravachol, author of the late dynamite outrages in Paris. Forty foreign Anarchists have been expelled from Paris.

PARIS, March 31.—The Senate have passed the Dynamiters Bill.

The German Emperor and Prince Bismark.

LONDON, March 30.—The Times states that Prince Bismark recently said to a visitor, that the Emperor William as a reformer had displeased all parties, impaired the prestige of the Hohenzollerns, and got into a state of mind justifying alarm.

The Behring Sea Dispute.

WASHINGTON, March 25.—President Harrison is satisfied with Lord Salisbury's reply regarding the *nodus ciendi*.

WASHINGTON, March 29.—The Senate have unanimously ratified the Behring Sea Arbitration Treaty.

The Portuguese at the Cape State.

LONDON, April 1.—Advices received from the Cape state that the Portuguese have repulsed the natives at Quillimuss.

The unemployed in Australia.

LONDON, March 30.—The unemployed in Australia is increasing. The Government at Sydney are busy in the old exhibition grounds.

Buenos Ayres, March 2.—A plot has been discovered by the Radical party to depose the President, and to inaugurate a state of siege has been proclaimed.

At Buenos Ayres, March 2.—A plot has been discovered by the Radical party to depose the President, and to inaugurate a state of siege has been proclaimed.

have been arrested. The police found a number of bombs in Radical clubs.

Trouble in a French settlement.

LONDON, April 3.—Advices from the west coast of Africa state that the Dahomeyans are destroying villages in the French settlement round Porto Novo. French troops and war vessels are being despatched to the scene of the disturbance.

CHURCH NOTICE.

HOURS OF DIVINE SERVICE.

TO-MORROW

(PALM SUNDAY)

AT THE CATHEDRAL.

Mass	5. 30. A. M.
"	6. 30. A. M.
"	9. 00. A. M.
Benediction	5 15 P. M.

Morning Service on Holy Tuesday, Good Friday and Holy Saturday begins at 6.30 A. M.

Local &c.

The Very Rev. Fr Rouffiac and the Rev. Fr. Poulin returned from their mission to Delft on Thursday evening.

Easter Collections. The usual annual collections for the Ecclesiastical Seminary will be made on the three last days of Holy Week. Those who assist at the religious exercises would do well to come provided with their intended contributions.

Illawalai. I notice that a great many people are setting out from this neighbourhood for Illawalai, where the feast of our Lady of Dolours is to be celebrated to-morrow Cor. Jaffna 7th April.

Weather.—After the breeze had been briskly blowing for about two weeks from the south, so closely counterfeiting the real Monsoon as to deceive unwary people, it quietly wheeled round on Tuesday and began to blow from the north. It continues to make itself slightly felt in varying directions about the tops of the tallest palmyra and coconut trees.

Even the crows here seem to have lost their appetite and much of their wonted activity owing to the excessive heat.

The health of the town is fairly good, the effects of the heat seeming to be the sufficient evil of the day in taking the form of one of the "ills that flesh is heir to."

Obituary. We regret to have to announce the death of Mr. James Bastiampillai, the second son of the late Mr. Proctor Bastiampillai, which took place on the night of the 1st Instant, after a protracted illness, at the early age of thirty three. R. I. P.

Education.—At a meeting held on the 30th ultimo in the Victoria Reading Hall under the presidency of Mr. Advocate Allogazone, Mr. Chellaturai Nevins B. A. the Head Master of the Hindu High School, delivered a lecture on "Decision of Character" in the course of which he laid special stress on the importance of moral education. He further remarked that the first thing that should be instilled into the mind of a youth is the existence of God, and the reverence to be paid to Him. What would his late father the founder of the Hindu High School who held the theory that "religious training should be done away with as it hampers the minds of youth" say to this had he lived now?—Cor.

Medical.—I cannot but express my regret that no body has sent a word or two about Mr. Tambimuttu the Medical Practitioner in connection with the recent outbreak of cholera at Mannar. He is certainly an earnest and skilled worker as well as zealous and obliging in the discharge of his duties. I believe it is no exaggerated encomium to say that he had during his stay at Mannar by his kindness and devotedness to his duty become widely and deservedly popular and a kind friend to the poor.

[We think our Mannar correspondent should not have overlooked this matter. The Fathers who were on the spot during the time of the cholera and saw Mr. Tambimuttu at work there praise him very highly. We think the C. Surgeon should procure for him some more substantial remuneration than mere popularity.—Ed. J. C. G.]

Official Papers: We have to acknowledge with thanks receipt from the Colonial Office of Mr. Haly's Report on the Colombo Museum, and the report of a sub-Committee of the Legislative Council on a Bill to amend the "Forest Ordinance, of 1885."

The Church in the Jaffna Fort, which was originally a Catholic church, has, it is stated, been bought by the Government, by private sale, for Rs6000. The amount we are told was paid by the Treasurer, but we should like to know, to whom?

Echo in the District Court.—The District Court building now puts on a nice appearance owing to its having recently undergone thorough repairs, but unfortunately the echo that is made there prevents the inmates of the Court from carrying on business. The P. W. D. on being appealed to tried to stop the hindrance by tying white cloth on the ceiling but it proved unsuccessful. Will any one of your readers suggest a better remedy?—Cor.

THE DATE OF THE HINDU NEW YEAR.—There seems to be some dispute among two local shastres as regards the real date of the Hindu New Year.—Cor.

HIS EXCELLENCY

THE GOVERNOR AT VENNAPURAI.

Vennapurai 26th March 1892.

We are in the world in Vennapurai! True it is that seldom or never is Vennapurai noticed in the columns of your dear little "Guardian". But what can we do poor folks? Ours is a modest little village of say about 4,000 souls having no pretension whatever to the coveted appellation of a "Town", though deserving mention for its large and beautiful stately church, a palatial presbytery with schools and convent. Yes, our village is said "in all humility" is a creation of our own, Mr. Editor. Our Father at Government had no hand in it, its form excepting the Chitlaw high road in which no one is ever permitted to circulate freely! Freely I say; but not free of charge. In fact no one cares for us and we care for no one as the genial Ariston would have said. It is then no wonder if we are a little bit too shy of attempts to rush into print and say to the proud and criticising world that we are something! But you must admit that circumstances alter cases. That is just exactly my case at present. I must therefore lay aside for a moment my natural shyness to tell your readers that Vennapurai our dear little covert was lately for the first time favoured with the visit of the Ruler of the land, Sir Arthur, E. Havelock, K. C. M. G.

Since about a fortnight rumours were ad at that Sir Havelock was to leave Colombo shortly on a tour via Chilaw, Pattalam, Kurunegala and Kandy. We knew then, that the Governor would pass our way. But all we could expect, poor villagers, to do, was simply to put up a triumphal arch as best we could for the gubernatorial route. We little thought and much less were we prepared, to receive His Excellency in person. It was only on the 21st last, that we formally came to know that it was the intention of His Excellency to pay us a visit and have a sight of us and know personally what we were doing. The honour thus offered to us was certainly a very great one; but were we equal to the task of doing him honour in return? The time left to us was very short to attempt anything worthy of the Representative of Her Majesty the Queen-Empress. To make matters worse, our parish priest was away from us at Kuttanery quite absorbed in his mission work there. Then what was to be done? Well, we resolved to do something at any rate, if not right royally, at least passably.

At the instance of our parish priest and with the kind assistance of Mr. Rowel, Modlar of Weikula, we set to work and tried to make the best of our time. There was a large and very tasteful triumphal arch erected at the entrance to the church premises, another before the gate leading to the Boys' School and a third by the side of the high road on the lane leading to the Convent premises put up by the good Sisters. The Boys' School rooms were very tastefully decorated with evergreens and young coconut palms. By the by, Dear Mr. Editor, never think of decorations if you do not mean to bring into prominent play our traditional coconut palms. The prize for nicety and taste in the decorations, I must say, was reserved for the good Sisters of the Convent who took a good deal of pains and time in decorating and for which the Governor highly complimented the Lady Superior. With our little preparations all completed we were now able to wait on His Excellency with a light heart. "Audaces fortuna juvat."

கையொப்பவிகிதம் . ரூ. 4-00

இலம் க-க்கு முற்பணம்.....4-00

சு-மாசத்துக்கு முற்பணம்...2-00

இலம். க-க்கு பிற்பணம்.....6-00

சு-மாசத்துக்குப் பிற்பணம்...3-00

தபாஸிலவ { இலங்கைக்கு...1-00

{ இந்தியாவுக்கு...1-00

விளம்பர விகிதம்

12 வரிக்குள் வரி-க-க்கு..... 16

12-க்குமேற்படியல் வரி க-க்கு 10

கால் கொலத்துக்கு (28 வரி.) 300

அரைக்கொலத்துக்கு..... 5-00

முக்கால் கொலத்துக்கு..... 7-00

ஒருசலத்துக்கு.....9-00

A little before two o'clock the Very Revd. Father L. Pussaq O. M. I. Superior of the District and the Revd. Father Aloysius O. M. I. our parish priest both arrived from Kuttanery to be in readiness for the Governor's reception. His Excellency was announced for 4 o'clock accompanied by the A. D. C. and the Private Secretary. There came also with His Excellency the G. A. and the Assistant G. A. of our Province. His Excellency on alighting from the carriage was received by the two Rev. Fathers I mentioned already and was greeted with three hearty cheers by the assembled Catholic population of Vennapurai. Immediately after, the distinguished Visitor was conducted to the church which he very attentively inspected not forgetting to express to our parish priest his admiration at the beauty and cleanliness of the sacred edifice. On leaving the Church the Governor was invited by the Rev. Fathers to visit our Schools which were crowded by pupils. Our boys were to be honoured first. On leaving the church and on his way to the Boys' School, our newly built large and commodious presbytery caught His Excellency's eye. When he was told by the parish priest that all of it was the work of the people alone, His Excellency observed that it certainly reflected great credit on the Catholic population and that they knew how to honour their pastors. When the Governors entered the school-room he was greeted by the boys with loud acclamations of joy. After His Excellency had taken his seat on a raised platform he was presented with an address and a bouquet of sweet-scented flowers. As night was coming close upon us, after a few words of thanks and encouragement to the boys he left for the convent accompanied by the Rev. Fathers. Here the Lady Superior, her Assistant and the native community of Sisters were awaiting him in their visiting room. After a few minutes of conversation with the Rev. Mother and the Fathers, His Excellency was led to the girls' School where the decorations had been described. The girls were more forth than the boys as they had had time enough to prepare illuminations. At the close of the reading of the address by the pupils which was in Sinhalese and very well got up, His Excellency graciously replied to the following effect:

It afforded him really great pleasure that even to meet with the cordial reception accorded to him and he was grateful to them for it. He could not have supposed that in a small village like ours there were such thriving institutions as schools and convents. Consequently they were quite a surprise to him. He exorted the pupils who received in these institutions secular and religious instruction, to be grateful to the Rev. Fathers and Sisters who take such a great interest in their future well-being in the world. The best and only means of showing their gratitude was to put in practice, when once they were in the world, those good and salutary instructions they were now receiving in the School. Finally, he once more thanked them for their display of loyalty that evening and as it was getting late in the night he bade them all good-bye.

The address of His Excellency was explained to the pupils in the vernacular as a great many of their parents were present. I dare say they must have been quite flattered by the reply of the Governor. It was past 7 P.M. when His Excellency and suite left the convent premises. Before taking leave, His Excellency again thanked the Rev. Fathers and the Lady Superior of the Convent for the evening's proceedings. His Excellency was then conducted to his carriage in the high road where the gathering was still very large. When the Governor took his seat in the carriage he was given another hearty cheer. He proceeded to the Maravilla residence, some five miles from where the Kurale Modlar, I hear, had prepared for His Excellency a right royal reception. Thus ended Dear Mr. Editor, on the 24th of March, the Governor's visit to Vennapurai.

Now in my turn, Mr. Editor, I must take your leave; but before so doing may I express a hope that my poor contribution to your little "Guardian" will not go to find a place in your waste paper basket. Should you find my letter too long, I dare say it is, for the "Guardian" I must then suppose that you possess in your office the editorial pruning implement as all editors do.—Cor.

[I shall be very glad to receive further communications from our Vennapurai correspondent, and hope others from outstations will be induced to follow his good example.—Ed. J. C. G.]

Putlam. H. E. the Governor arrived at Putlam at 6 p.m. on March 27. He received an address embodying three requests: (1) the drainage of the town; (2) the appointment of a separate Police Magistrate for Kalpitiya; and (3) the bridging of the Battaloya and the Deduru-oya.

Mannar Cor.—Too late for this issue.

SEE SUPPLEMENT

செருவிலை தீர்த்துவாய்கியிருக்கிறார்கள்

A phenomenon- ஓர்காட்டி-தெல்லி
ப்பழையில கிராமங்களுக்குச் சமீபமானனரி
தத்தில ஒரு துண்டு கிராமத்திலிருந்து
நகரெல்லாம் சாம்பலாகியிருந்த
ஊம் சிவந்திருந்ததாக
புமியின் உதாரணத்தின்
யின் வாய்ப்புபட்ட
மென்னுண்டு
ருஷ்களின்
தாக்கப் புலியி

கை பிடித்த பட்சி சாலங்கள் விழுந்தி ருந்ததையும் அறிவிவாம். இவற்றால், கிரீம் ஸீச் சரஸ்வதி பூமியின் உதாரகணினி அ கிசயீபத்திலே யருகநதாக விளங்குகின் றது.

Arabi Pasha.—அரபிபாச்சா.—அப்பு த்தையிற் பிருக்கின்ற மெஸ். லிபர்னு டைய சத்திபாட்டமொன்றுக்கு அரபி ப. ச்சா முதலாளிபாகப் போகின்றனார். அத்தகு சம்பவம் வருஷம் ஆபிரம்பவு ன் காலமாகும். சபிபு அரபானது மொபித் துவருஷ சமூகதாக்கப்பணம் செலவுக்கு கட்டாது முடிப்பிக்கின்ற அரபிபாச் சாவுக்கு ஐயவ்வேயுள் சம்பழமும் மிக்க வாய்ப்பாயிருக்கும்.

A hot place on the earth பூமியி ல் சூடான இடம்—கால கலைக் கைகள் படி ஆகாடகாசின் திர்கோணமலை உல கத்திலே அது சூடான இடமாகக் கணைப் படுகின்றது. அத்தகு இடத்துள்ள பூட் கள் அபுராசபுரமும் குருகுலமும்.

The Assistant Registrar General.—உதவி நெசவுகாரர் மதுரை. இதுகா லையாரும் உதவி நெசவுகாரர் மதுரை லாயருத் மெஸ். உலவ்யப்படி செழும் காலஞ்சென்றுவிட்டமையால் அவருடை ய யுத்திக்கு ஐயினாரவா நியமிக்கப் படுவதில்லை. அவ்வயப்பாப்பதற்கு வே ருட உதவியில்லை. நெசவுகாரர் செ ண்டிசை அலுவலையையும் பாத்தி வர லாம். இனி அவர் இலகவையினுள்ள க் தோர்க்கு சமர்ப்பிக்கப் போகவேண்டி யதுமில்லை. அவ்வலையை ஆக்காடுங் னவசூனாக்கள் உப ஏசண்டர்கள் பாத்தி யுரைவார்கள்.

Pension—இழைப்பாற்றிச்சம்பழம்—ம த்தியமாகான ஏசண்டர்களுக்கு செ ண்டி மெஸ். மெயித்துரைக்கு உபகாரச் சம்பழம் வருஷம் ரூ. 500 ரூபா

Cholera again.—கோதாரி.—மட்டக்க ளப்பு கலமுக்கே குடியிலேகோதாரிசேய் மீண்டும் அக்க முமமுரக்கொண்டெழுந் திருக்கின்றதாம்.

Appointments.—உத்தியோக நியம னம்—ஆந்தாமச் கர் உ கொலோ னியல் சக்கிரத்தார். ஆதாமச் லீவிலே இங்கிலாந்துக்குப் பயணமாயினர். அகையால் கொழும்பு இடத்துக்கு மெஸ். சுவெற்றும், இவருடைய இடத்துக்கு மெஸ். அவன்சன் பெயிலியும், இவருடை ய இடத்துக்கு மெஸ். எல்யாண்டிங் என் பவரும் நியமிக்கப்பட்டார்கள்.

A new postal arrangement.—கொ ளம்புத் தபால் ஒழுங்கு—கொளம்பு பரு கியிலே பெரிய தபாற்க்கத்தாரிலிருந்து ப லகுதி னுக்குத் தபால்காரர் நடந்து செ ண்டி கொழும்பு நேரஞ் செல்லுகின்றமையால் தபாற்சேவகரை யேற்றி விரைவி லே செல்லும் ஒற்றைக்குகிரை பூட்டி ய வண்டுகள் ஒப்பந்தத்திலே வேண்டி மாம். தபால் விரைவில் கொடுபடுவ தற்கு இது நல்ல வழி.

Conversion—மனத்திருப்பம்—காலஞ் சென்ற சீமானுதிப மெஸ். டி. சோயிசா வின் புத்திரிகளும், டக்டர் ரேன்னட் டோ, அப்புகாத்து பேர்னண்டோ என் பவர்களுடைய மனைவியர்களுமாகிய இ ருவர் மனத்திருப்பி மறுபடி ஞானநா ணம் பெற்று சத்தசத்திய கத்தோலிக் வேதத்திலே சேர்ந்தனர். இவர்களுடை ய மனத்திருப்பங்கு இவர்களுடைய நா யர்களை காரனர்.

Dr. H. M. Fernando and Advocate C. M. Fernando.—டக்டர் பேர்னன் டும் அப்புகாத்து பேர்னண்டும் இவ ர்களிருவரும் சகோதரர். கொளம்பிலே ஆகிக்கமான கத்தோலிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்களுடைய சி ல மாகங்கின் முன்னே சோயிசாவை இ ருநுத்திரினை விவாகம் செய்து திருச்சபையின் கட்டளைக்கு விசேடமாக புரோட்டெஸ்தாந்த கோயிலிலே கைப்பி டித்தார்கள். அப்போது அகிமெற்றிரா ணிபாட்டவர் அவர்களைவிட எக்கிறி ஸ்தவர்களாவது கொண்டாட்டுக் களி யாட்டுச் செய்யப்பட்டதென்றும் கலியா ண லீட்டுக்குப் போகப்பட்டதென்றும் இ வர்களுக்கு ஆக்கிரை கி க்கணம்பாக விலக்கி ஓடுகிறும் விதிக்கிற முடித்த இருவரும் மெஸ். ஆதம் ல்லிபர்னு தை யுணர்ந்து தற் றும் கத்தோலிக் சமணக் கோயிலி லே குறித்த அபுரா

தமர் தீர்த்து மறுபடியும் திருச்சபையிலே சேர்ந்து கொண்டனர். அக் கிபின் இருவரும் தம்முடைய மனைவியர்களுடைய சென்ற அகிமெற்றிராணியாண்டவரைத் தரிசித்து ஆசிர்வாதம் பெற்றார்கள்.

Colombo.—கொளம்பு.—சென்றவாரத் தில் மழையிலலை. வெப்பம் அகோரம். காற்றுச் சமம். ஊர்ச்சவுக்கியம் பொது வாக்கியம்.

Governor.—தேசாதிபதியவர்கள்.—இ வரும் பிரபாரமும் நர்காலொம்பு மாறலிய சலாபம் புத்தளம் குருகுலமும் முதலிய விடங்களுக்குத் தரிசனமகாபுத்துப் பெ ல்தாவல மாகக்கமாய் கணையசென்று அங்குநுது தவரலியாவுக்குப்பாயினர்.

Lawyer's Vacation.—சுயாயப்பிரமா ணிகளின் விடுதல்.—யமுதமமாக இவர் களுக்குக் கொங்கும் விடுதல் இத்தமாதம் முற்றுகுத்தொடக்கம் வை எளம் வரை க்குய கொங்குத் தேசாதிபதியவர்கள் கித் தயார்.

Colonial Secretary.—கொலோனியல் சக்கிரத்தார்.—ஆவர் சென்ற மீன் முப்பத் தேபாநதகி ஒப்பாடுகையினுய கபப லில் இவகலாந்து சென்றனர். அவரிடத் துக்கு மெஸ். சுவற்றன்மும் அவரிடத் துக்கு குருகுலம் ஏசண்டராயிருந்த எல் னசன் மெயலியும் அய்ட்டும்காய நயமன மாறார்கள்.

Murphy.—பரிசாரம்.—காலஞ்செ ண்டுபொன் லட்சப்பிரபுவாருத் தாளன் டி. செயிசாவின் இருபுத்தாரகம் வாய்க்கு டி யுத்தக்டர் எம். எம். வொர்னாதுவும் அப்புகாத்து சி. எம். வொர்னாதுவும் தாம் கத்தாலக்கு வேதவதியைமீறுபுத்தாரட் டெஸ்தாந்து கையிலே வலாகுஞ்செய்து சாயிமெனவம் அதற்குக் கணைப்பப் படுகின்றமெனவும் சத்தரி அர்ச். பல்பு டிரியா கோயிலை விற்ற சவாமியார் குடாவில் அருகணைக்கப்பட்டார்கள். அவ ரு மதரத்த தண்டனையாகப் பூசைமுடி யுவரைக்கும் மெழுதிரி கைகயிந்தற் க் செய்கின்றனர். ஆவாக் னிருவருடைய பாரிமா நருவரையும் வம்பலப்பட்டிக் கத் தோலிக் கோயிலில் விற்றசவாமியா ரு திருச்சபையில் சேர்த்துக்கொண்டார். “நன்மை கடைப்பிடி.”

A Meeting.—கத்தோலிக்கர் கூட் டம்.—சென்றமாதம் உளவக் கொளும் புச் செக்கித்தெருவில் சென்னாறுபுர ண்டாம் வீட்டில் யாழ்ப்பாணம் ஊர்காவ லுறைய கிழக்கைச்சேர்ந்தவர்களாய்விட் டவசப்போர்க் கூட்டிக்கொண்டார்கள். அ தற்கு அக்கிராசனபதியாயிருந்தவர் நீக்கி லாப்பினை லோரேன்ஸ்பினை.

கூட்டத்தில் பிரசன்னமாயிருந்தவர்கள் பலரேயாம். அக்கிராசனபதியானவர் கூட்டத்தைக் கூட்டிவைத்த கோகம் ஊர்காவலுறை கிழக்கிலுக்கும் அர்ச். அந்தோனி முன்ந் திரன் கோயில் ஆதாமனக்காயிலலன் றும் அதனைச் சீர்ப்படுத்திப் பருத்தாப் புத் துச் செப்பனிடவேண்டியவர்கள் அக் கோயிலின் சபையைச் சேர்ந்தவர்களும் மறுப்பருமென்றும் இப்போது அத்தருப் பணவேலைக்குப் பணத்தேவையென்றும் இவ்விடத்தில் வசிப்பவர்கள் தங்கள் தல் களாலியன்ற உதவிபுரிவது அவசியமென் றும் மிகச் சுருக்கமாய் வாய்ச்சாலமாய்ப் பேசினார். அக்கூட்டத்தில் வந்தவர்கள் அதற்கிணந்த தங்கள் தங்கள் நீலபரத் துக்கித்த தேசகையைக் கொடுக்கச் சம் மதித்தக் கையொப்பமிட்டதொகை மா சமொன்றுக்கு ரூபா பத்து அல்லது வரு டமென்றற்கு ரூபாய் துறந்துருது. இ ப்பணத்தை யறவிலைத்தக்காகவு மின்னு மதிகபணஞ் சேர்ப்பதற்காகவும் பின்னற் சொல்லப்பட்டவ களைக் கூட்டத்தார் நிய மனஞ் செய்தார்கள்.

க. பறந்துபினை மரியான் தம்பிப்பினை உ. சுவர்முத்த பறந்துபினை க. அந்தோனிப்பினை விசுவாசன் னை ச. மத்தேசப்பினை வஸ்தியாம்பினை டு. அந்தோனி சந்தியாகு மரியான் குருசப் பினை

அக்கிராசனபதிக்கு வந்தனஞ்சொல்லிக் கூட்டஞ் சமாதியாயிற்று. தேவ ஆலே யங்கட்மலிப்பது பருத்தாப்பிப்பது முத லான செய்கை எடுத்துமலாத்தனைக் கொடுக்குமென்றும் விசுவாசத்தனஞ் நற்செய்கையில் முயன்று சையிட்டமுருப் பதைக் காணும்போது நமக்கிருக்கும் ஆண் த மிவ்வனவேசச் சொல்ல நமமால்முடி யாத. தருமே செய்க.

Registrars of Lands.—நிலம்பதி கத்தி போகலுத்தர்.—உதவி நிலம்பதிவந்திபோக லுத்தாரிருந்த விலம்பட்டேசேம் மரணம் ஸ்தாரத்தினால் அவரிடத்துக்கு இன்னுமொ ருவரை நியமனஞ்செய்தது அவசியமன் றென அரசாட்சியா ரறிபவர்து அவ்வே லைக்கு இனிமேல் ஒருவரை நியமிப்பில் லேபனவும் பிறியுரிருக்கும் நிலப்பதிவக் கத்தோர் அவ்விடத்திலிருக்கும் ஏசண்டர் மார் உதவி ஏசன்றார்மார் மேற்பாணையி லே குறித்த அபுரா

டவேனுமெனவுத்திராமமாயினதாம் செ ல்வரி யுழிப்பட்டினால் ஏசன்றார்மாருக்கு இவ்வித பற்பம். தேவேலைக்கொடுத்த பார்க்கும்படி செவ்வது புத்தினார்.

The Treasurer.—பொக்கிவகாரன்.—சம். சான்செர்வர்க்கள் உத்தரவின்கேரில் செனனதேசஞ் செவ்வதினால் சுவரிடத் துக்கு சம். விலலியம்ஸ் ஏன்பவரும் அவ ரிடத்துக்கு நிலசுசுரார் செனனலாயிருக் கும்மேலும் நீட்ட என்பவரும்போகின்றார். இவ்விடத்துக்கு யார வருவாரென்பது இ ன்னும் வெளிப்படவில்லை.

முற்காலத்தில் ஓர் புதுக்கிரிஸ்துவர் வேகத்தில் காணப்பட்டது.

ஏறக்குறைய இருநூற்றாண்டாக வருஷத்தக்குறைய மதனாயில் தத்துவபோ தக சுவாமியார் (Fr. de Novili) சத்தி யவேதம் போதித்து கொண்டுருக்கையில் ஒரு நாள் ஒரு நாயக்கன் அவருடைய போதகத்தைக்கட்டு தேவ அனுக்கிவக் ததால் சத்தியம் இன்னதென்று கண்டு உணர்ந்து அஞ்ஞான மார்க்கத்தை விட் டிலிட்டுச் சத்திய வேதத்தில் உட்பட்டான். தத்துவபோதக சுவாமியார் அவனுக் கு மந்திரம் உற்பித்த முதலியவைகளைப் படிப்பித்து அயுனாஞ் யோசபத்தன் எ ன்னும் பெயரிடக் குளவனானம் கொ டித்தார். அவன் தான் அடைந்த பத்திவி சுவாசத்தையும் சத்திய வேதத்தின் டேரி ல் தனக்குள்ள பற்றுதலையும் காண்புத் தத்தக்காத் தன் பிராணனைக் கொடுக்க நேரிடாதுவ கொடுப்பேனென்று சொ லிக்கொண்டவருவான்.

அவன் மனத்திருப்பின் நாள் முதல் அ வனுக்குப் பற்பல தன்பங்கள் நேர்ந்த ன். ஒருநாள் ஓர் பூசாரி அவன் வீட்டுக்குப் போய் தன் வழக்கப்படி அவனுக்குத் திருநீறு கொடுத்த தனக்கு வைக் கவேண்டிய தட்சணை முதலியவைகளைக் கேட்டுக் கன்றவர்து அவன் இனி உன் திருநீறு சாம்பல முதலியவைகளொன் றும் எககளுக்குத்தையிலலை போ என் று சொல்லி ஒன்றைக் கொடாமல் அனு ப்பிவிட்டான். அவன் தனக்கு வரவே ண்டிய தட்சணை கிடைக்கவில்லையென் று பெருக்கப்படுத்தி இராசலியன் அரம னையில் போய் முறையிட அங்கிருந்த சி ல சேவகர் வந்து பூசாரிக்குக் கொடுக்க வேண்டியதைக் கொடுக்கச்சொல்லி அவ னை வருத்தினார்கள். அத்தகு அவன் கீ க்கன் பலவந்தமாய் என் பொருளைப் பறி த்துக்கொடுத்தாலும் நாள் என் மனதா ரவனுக்குப் யாதொன்றுக் கொடென் னான் சத்திய வேதத்தில் உட்பட்டிருக்கிறே ன் என்றான் இதைக்கேட்கவே அவர்க ள் நீ அந்த வேதத்தை விடாவிட்டால் நாங்கள் உன்னைப் பிடித்துக் கைகால்க ளில் விலக்கிட்டு உன்னை உபாதிக்கும்ப டிவாங்குக்கூத்துக்குக்கொண்டு போவோ மென்று பயமுறுத்த அவன் நாள் அனு சரிக்கி சத்தியவந்தனக்காகப் வாடுபட் டிச் சாகவேண்டியிருந்தாலும் சாவேன் எ ன்று உறுதியாய்ச் சென்னான்.

அவன் மகன் இன்னும் சிறு பையனு ய் இருந்தாலும் தன் தப்பினைப்போலெ டு பத்தி விசுவாசமுள்ளவனுய் இருந் தினலே அஞ்ஞா. ப் பூசாரிகள் பண்டா ரகனிடத்தில் ஒன்றும் வாக்காமல் இரு ந்ததமன்றி அவர்கள் பூசும் திருநீற்றை எருக்கட்டிச் சாம்பல் என்றும் அவர்கள் வேறும்செலையுக்கும்பிடுகிறார்கள்என்றது கொல்லிவருவான். இப்படியிருக்கூர் அஞ் ஞானத்திருநாளில்லலாருருளித்தருமுகி வ்ருந்து செய்கையிற் அந்தப்பையனுடை ய தாய் அவையிப்பாற்றித் தமனை ந்யும் இ ன்று முழுகி உன் மாமன் வீட்டுக்குப்போ ய் விருந்து சாப்பிடவேனுமென்று சொ ல்வி அவனுக்கு என்னெய் சேய்ச்சப் போகுப்போது அவன் அம்மா நாள் நா ணைக்கு முழுகிக்கொள்ளுகிறேன். இன்னே ர்க்குத் தலைமுழுக மாட்டேனென்று எவ் வளவுதான் அழுதசொன்னதும் அவன் அவனை விடாமல் அவன் குடுமியைப் பி டித்து இருத்தி அவன் தலையிற் என்னெ ய் இட ஆரம்பித்தான். அவனே வெளிலி அதிகமாய் அழுத சஞ்சி அம்மா இன் னைக்கு அஞ்ஞானிகள் உற்சவமாய் இ ருக்கிறதென அவர்களைப்போல் தலைமு டுசுவமாட்டேன். அம்மா வீட்டுக்குப் போய்ச் சாப்பிடவுமாட்டேன். அவர்கள் அஞ்ஞானிகளாயிருப்பதால் தங்களைப்போ லவே என்னையும் எண்ணிச் சாம்பல் பூ கி அஞ்ஞானச் சடக்குகள் செய்பபகற் பிப்பார்கள். கிறிஸ்தவர்கள் அச்சடக்கு செய்பபகடாதென்று விலக்கப்படுமுற் கிறதினால் நாள் ஒருபோதும் அத்தொழில் செய்யின் என்ற திர்க்கமாய் சொன் னான். அதுகேட்டு அவன்தாய் அவனை விட்டுவிட்டாள். பின்னும் அதுவரைசீகும் அஞ்ஞானி பாயிரந்த அந்த ன் தி தன் பிள்ளையிடத்தில் விளங்கின விசுவாசத் தைக்கண் தாணும் மனத்திருப்பி ஞா ண்ஸானம் பெற்றான்.

இவ்விதம் யேசுபத்தினுடைய வீட்டா

ர் அனைவரும் மனத்திருப்பி நல்ல கிறிஸ் துவர்களாய் ஒருகிறுவகையில் அவனுக் கு ஏதோ ஒரு வியாதிகளைப் பாதாதகே சரியந்தம் புண்கள் கெடித்தது மிகவும் வேதனைப்பட்டான். வியாதி வரவா மு ன்நினைதினலே அவன் ஊனுறக்கமின்றி இருக்கவும் படுக்கவுக்கடாமல் வேரு உபத் திரவப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவன் வ ருத்தப்படுவதையும் வல் பொறுக்கமாட் டாமல் அழுது புலம்புவதையும் அருகில் நின்றவர்கள் கண்டு வெகுவாய் இரக்கப் படுவார்கள். அப்படியிருந்தாலும் அவன் முறையிப்பாண ஓர் அப்ப வார்த்தையும் சொல்லாமல் எப்போதும் சந்தோஷமு ள்ள முகத்தைக்காண்பித்து ஓ என்யேசு வன் ஆண்டவரே உமது சித்தத்தின் படியே இவையெல்லாம் எனக்கு வருவ தினால் இரத்தக்கத்திகளை நாள் சந்தோஷ மில் அழுதுவக்கிறேன். கீர் என்பேரில் வைத்திருக்குஞ் சினைக்கத்தாகவும் என் பாவங்களு குப் பரிசாரமாகவும் இவைக ளெல்லாம் கீர் பட்டடாடுகின்றோடு சேர்த் து உமக்கு ஒப்புக்கொடுக்கிறேன் என்று செபித்தவருவான். இவனைப் பார்க்க வ ருக்கிவார்கள் இவனிடத்தில் விளக்கும் பொறுமையையும் பத்திவிசுவாசத்தையும் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டவர்கள். இவ்விதம் இரண்டு மாகாலமாய் அவன் தனக்கு டையான வேதத்தினையும் வருத்தத்தையு ம் போய் என்வரைப்போல மகா பொ ழுமையோடு தையித்ததோடு சேர்த் துவதான். அவன் அருத்தம் மருத்தவா ல், யாதொரு பிரயோசனமுமில்லாமல் போனெந்தத் தவிர அந்த வியாதிசுக் கார ணம் ஏதவென்றும் அது என்னவியா? யெ ன்றும் வைத்தியருக்கு முதலாய் விளங் காதிருந்தது. இதிலுலே இந்த வியாதி தோயாதினமாகத் தரவேனுமென்று தேவ உதவியைத் தேடியும் அனுகூலப்படவில் லது. இதைக்கண்ட அஞ்ஞான்களுக்குப் பூசுக்கிறந்தவர்களுக்கு வெரு முரமிப் பு உண்டானது. என்னெருல் புதக்கிறி துவர்கள் செய்யும் மன்றிடுக்கு இரு நகிச் சில சமயங்களில் புத்தமையாகச் சக் முதலிய நன்மைகளைக் கொடுத்தவத் த்வேசரன்இப்போது இந்தப் புதக்கிறி தை என்ன கொண்டுருந்த விசுவாசத்தைச் சோதிக்கிறவர்போல் சம்மா இருந்தார்.

இப்படியிருக்க நாளுக்கு நாள் வியாதி அதிக முற்றுகறிக் கண்டகியாய் மரண ச்ஞரிகள் அவன் முகத்தில் தோன்றின தினால் தத்தவபோதக சுவாமியரை அழைப்பித்தார்கள். அவர்வந்து அவன் தை பூசுதல் கொடுத்து தையியாயிருந் த்வேசத்தினுள்ள இந்த வியாதி தீர்த்து குணமாவான்என்று கம்பிகைக்குரிய வா ர்த்தனைச் சொல்லி வியாதிக்குணைக ளவன் உதவின் முறையாருக்கும் அத்தித் த வ்ருவித்தார். ஆனால் அந்த வியாதி சீ மித்து இன்னும் வரவர வியாதிக்காரனை அகோமாய் உபாதிப்பதையும் எவ்வித அயுத்தத்தினுள்ளுக்குப்படாமலிருந்ததையும் கண்டவர்களைவரும் ஏதோ உதல் ஒருமாயம் இருக்கவேனுமென்று சொ ல் அவனைப் பார்க்க வரும் அஞ்ஞானிக ள் அவனை நோக்கி கீ மது துன்னீரோ அஞ்சரித்து வந்த மார்க்கத்தையிட்டு பு துமாக் த்தில் சேர்ந்தகொண்டதென்தான் இந்தப் பொல்லாந்து உலக்குவந்தது. இப்போது தீவனன்குதி அந்த யேசுக்கிறிஸ் தவலவறுத்துவிடாவிட்டால் ம்முடைய சொக்கரத் தேவர் உன்னைப்பிடிவாந் காமல் விடாரென்று பயமுறுத்தினார்கள்.

அவன் பத்து சண்டகுகும் அந்த அஞ்ஞா னிகளுடைய துர்ப்புத்திக்கு இடக்கொ டுத்து பிலலுநியக்காரரைக்கொண்டோ ர்க்கவேனுமென்று எத்தித்தகமென்றி கிறிஸ்தவர்களுடைய தேயிலும். பெனெற் றதென்றும் உன்னை வணக்குகிறவனுக்குச் சுவக்கியகொடுக்கச் சத்தியுற்றதென் றும் சொல்லிச் சருவேசரனைத் துவுத்தத் தத்துவபோதக சுவாமியார் கொடுத்த தீர்த் தும் அர்ச்சியவுட்பட்டம் என்றும் ஒன்றக் கும் உதவாததென்றும் அவர்தன் இவ னைக்கேடுத்தாரென்றும் இவ்வளவு பொ லாப்புகும் அவரை காரண என்றும் மாகபகமாய் பேசினார்கள் இவைக ளெல்லாம் வியாதிக்காரன் காத்திலுயம்பா ன அவன் அதிலுல் தனக்கு வரும் ஒரு தத்ததை சக்கமாட்டாமல் அவர்களைப் பா ர்த்து என் என்னை இத்தவாசைப்படுத்தி கிறிகள்! ஆயிரம் விசை மரிக் வேன மயிருந்தாலும் நாள் விசையெனும் பெய்யா ன சர்வேசரனை ஒருபோதும் விடமாட் டேன். அவர் என்பவர்களைப்போற்றித் தை எனைக்கு மோட்சத்திலே அதிகப்பக்கியம் கொடுக்கும்முகிய இந்த வியாதியை எ னைக்கு வரவிட்டதினலே அவரை ன் தி ருத்திக்கிறேன். எவ்வுரு இத்தவியாதி லு ள்வளவு வருத்தம் வந்தாலுஞ் சேதி துக்கொள்வேன். உ. களா:ல எனக்கு இ ப்போது உண்டாகும் வருத்தத்தைச் ச கிக்கவோ என்னால் கூடாத போர்கள் என்ற சொல்லி அவர்களை அனுப்பிவிட் டான். (வரும்) தி. இ. இ. இ. இ.

THE Jaffna Catholic Guardian APRIL 9TH

CREMATION.

A few days ago, there appeared in the *Independent* an article on "Cremation" suggested by a letter from a Medical Officer to that paper. As certain propositions are advanced both in the letter and in the article thereon, which may not be held by Catholics it is thought advisable to make here a few remarks on the subject.

The arguments brought forward by scientists in favour of Cremation do not prove any more than its usefulness as an alternative method of disposing of dead bodies in certain cases, provided that in such cases the method could be properly applied. Its general usefulness has not been proved, and there is not even a single case in which it can be proved to be absolutely necessary. The followers and admirers of scientific men sometimes and very unreasonably grow enthusiastic over the "fads" understood or not, of these latter, and may even succeed in creating a great deal of fuss and clamour about projects which end by turning out to be but "fads" after all and which ought not to be thrust upon people who do not want them. The "grand" arguments in favour of the Cremation had taken their rise of course in the region of microbes, so that they depend for their accuracy only on one-man experiments and derive their cogency, if they have any, from the various, often opposite, conclusions that different persons draw from the same collection of facts. Admitting, though we need not, that Cremation utterly destroys microbes, bacilli and all the other mischievous little beings which for convenience, as doctors differ on the point, we shall call the seeds of infection and contagion, does it follow that it ought to be adopted? Now-a-days everybody has read about the "microbes of disease," and it were time that the "microbes of good health," for, such there are the doctors tell us, should also be brought into prominence.

Are these microbes on whose existence in the blood, the Doctors say, normal good health depends, to be destroyed along with the rest? On this particular point, we are merely making a suggestion for the consideration of specialists who run the risk of being one-sided just because they are too special and shut out too much the surroundings of their pet aims. Again the method of destroying by fire the germs of disease may be all very sound on paper so far as its efficiency is concerned, but in practice it is next to useless. The proportion of germs of disease communicated by dead bodies which are buried in the ordinary way, is as nothing compared to that communicated by living persons whose diseased bodies are continually expelling such germs in breathing and in performing other functions of life. Are the Cremationists going to stick to their logic and burn people alive? We should think not. Cremation, therefore, does not succeed even theoretically in reaching the end it aims at, it might go on for ever and still there would be germs of disease as before.

Cremationists, finding their positive arguments so weak, endeavour to bolster them up by attacking the ordinary mode of burial among civilised peoples. They cite as an instance or two, more or less founded, where some disease has broken out which they set down to infection derived from dead bodies even after burial, the germs having, it is alleged, been brought up to the surface by earth-worms or some other means such as re-opening the ground for fresh burials. It may or may not, have been so; in either case, it is ridiculous to expect that a cremation can eventually stamp out infectious diseases which are derived, as above pointed out from the living who labour under them and not from the dead, except perhaps once, if so often, for every million times they are caught from the living sick. And surely Cremationists do not mean to propose that sick people should be burned alive for the sake of the public health. Besides they cannot cite a single instance showing that the water of springs has been vitiated by graveyards

in their vicinity or has thereby caused any outbreak of disease. If graveyards are properly kept and, for greater precaution, sufficiently isolated, there is not the slightest fear of their giving rise to disease, nor is there any evidence adduced by the most extreme Cremationists showing any cause for alarm. Grave-diggers are among the healthiest of people and there is no evidence to show that they are even subject to any special disease as is the case with painters for instance.

Another stock objection against cemeteries is that they take up too much room and occupy land which otherwise could be profitably utilised for cultivation. It seems unnecessary to answer this curious freak of economy, but we may say that the living will always find room enough without encroaching on the small plots which however amply suffice for burial purposes from generation to generation. Indeed there is no valid objection either on sanitary or on any other grounds that can be raised against the practice observed among all highly civilised peoples of burying the dead.

In the earlier stages of civilisation Cremation accompanied with the rites of some pagan religion was almost universally observed. The custom is still in vogue among some of the Indian tribes of America and among the Aborigines of Australia. The custom also holds among the Hindus in spite of their civilisation, chiefly on account of the conservative character of that race and because from the earliest times it has been invested with certain religious rites they deem sacred. The religious aspect of Cremation would also account for its permanency among the Greeks and Romans even after they had attained to their highest stage of pagan civilisation.

The Catholic Church, the pioneer and upholder of true civilisation among the European and all the other nations of the world where her influence is felt, discouraged and did away with the pagan custom of burning the dead and introduced in its place the more humane custom of burial, surrounding it with some of the most touching of her sacred rites. For Catholics the cemetery is a reminder of dearest associations, a place where they love to breathe a fervent prayer for the dear ones who are gone before them only to await their company in that happier world beyond. Catholics therefore are closely bound to the custom of burying their dead by the strongest of religious ties and it is difficult to imagine how any Catholic, even if the Church had not authoritatively spoken, could be in favour of Cremation.

The modern movement in favour of Cremation has been got up by a few anti-religious individuals, Atheists or Agnostics, who see in it a means of displacing from people's minds all thought about the next world and thereby obtaining some footing to carry on the evil work of undermining belief in the only true religion. The Freemasons have been particularly busy and the heads of the sect have issued instructions to their dupes of members to the effect that they should stealthily and gradually by plausible arguments gain over unsuspecting Catholics to the movement. But the Catholic Church ever vigilant and opportune, frustrated their diabolical intentions by the absolute prohibition of Cremation. The Church absolutely forbids Catholics to join societies whose aim it is to introduce the Cremation of human bodies. She also forbids them to direct or procure the employment of cremation either in their own case or in the case of others.

Comments.

WAKING UP TO THE FACT.

On the 23rd of last month, a certain Mr. S. presumably of Point Pedro, shook himself up, rubbed his eyes, yawned and slowly set about the perpetration of a letter to the local press. He had somehow after the lapse of a dozen days and nights become suddenly conscious that the recent changes in the local service cause great inconvenience to the public and to himself in particular. A very sensible fellow but behind time. A fond consumer of local but a conscientious skipper of editorials. Just three weeks after the appearance in print of an editorial comment on the new coach service, this smart person so indolently yet so broadly and witally so foolishly discharges a suggestion that such an editorial might, could, would or should be desirable.

THE FORCE OF REASONING.—Mr. S. calls our Kanganaturai correspondent "a local contemporary" of his, and takes pains to prove to him that the new coach arrangement which on one occasion enabled passengers to catch the steamer at Kanganaturai might fail to do so on other occasions. We do think that our correspondent will as readily admit the obvious conclusion as Mr. S. who so laboriously and yet so triumphantly squeezes it out by an attempt at a conspicuously strict logical process. Really our correspondent must be very cautious when writing his next contribution of Kanganaturai notes, which by the way will be very welcome; otherwise Mr. S. is sure to perform another onslaught of destructive criticism as crooked and as meaningless as the capital letter that does duty for his signature.

A PRACTICAL CONCLUSION.—Would Mr. S. condescendingly beg or borrow if he does not wish to buy the "Guardian" of March 12th? In the third column of the last page of that issue, he will be able to find, or at least to get somebody who will show him, a short editorial condemning the changes in the coach service, from which by some unaccountable freak of ingenuity, Mr. S. seems to have borrowed a few ideas, charitably intent on giving them an airing in consideration of their having lain undisturbed for three weeks. Now let Mr. S. just take a bit of advice. He will never be sure of getting the "Guardian" regularly, if week after week he has to beg or borrow it, let him then make up his mind to become a subscriber at once and be particularly careful to pay his subscription in advance.

THE PAPER DUEL Our Thursday & Wednesday fortnightly contemporaries are giving it these times. Under the heading, *Is not Christianity the only basis of morality?* the "Star" publishes an article contributed by some sanctimonious individual, who does not understand the question he is treating about, as soon as the next opportunity presents itself, the "Organ" comes down upon or rather up against the pious contributor to the "Star" sparing neither himself nor any of his relations to the thirty-first degree inclusive and bringing a certain amount of animus against Christianity in general into the discussion which we do not hesitate to characterise as very unseemly and altogether unbecoming, as well as beside the point at issue.

THE TRYING-PLACE UNDISCOVERED. We have no intention of entering into the present "paper" skirmish, but it may be profitable for our contemporaries to be told that neither of them properly understands what is meant by *morality* in the true sense of the word. Catholics do not hold that non-Catholics are necessarily, as they Protestants, all immoral people; they hold that the basis of morality is the Natural Law, which is the image, as it were, of the Eternal Law ordering all created things so far as that Law regulates the conduct of human or reasonable beings in particular. The primary truths of morality are as forcibly evident to a reasonable being as the primary truths of Geometry for example. So far as it goes, education helps to develop both, to train the mind not only to distinguish between the true and the false, but also between right and wrong, in the application of these first principles. As grace super-added to nature elevates and perfects it so the true Christian religion together with the special divine helps derived therefrom elevates and perfects the standard of morality among men.

BLANK CARTRIDGES.—It seems idle to discuss not only in newspapers whether any one section of people is morally better than another, more especially when both the contending parties are unfit to handle the question. How far a man observes or disregards the rules of morality dictate to him by his conscience is a secret for the most part locked up in his own breast being fully known to God alone and a man's external acts do not always afford a safe criterion whereby to judge him.

BYSTANDERS INSULTED. We have already had to complain of the inaccurate expressions used by the writers in the *Hindu Organ* to designate the Protestant missionaries and the religion they preach. We think the vocabulary of the English language is large enough to supply terms that will apply exclusively to the various sections of the Protestants in the Peninsula. We could easily smash the arguments of the *Organ* if we thought they were directed against Catholics but under the present circumstances we shall content ourselves with looking on at a skirmish in which both sides seem so well matched just because they are both unable to fight on such high ground.

CORRESPONDENCE.

☞ We do not hold ourselves answerable for correspondents' opinions

CASTE ONCE MORE.

Jaffna 5th April.
TO THE EDITOR, J. C. GUARDIAN.

Sir,
Like the mountain in the fable, which gave birth to a rat after a protracted travail, my friend, the champion of caste in the *Hindu Organ* has hatched a disgrace of an article in reply to my last letter, after more than a month spent in the process of incubation. It is headed the "caste question solved," but the question is no nearer solution today than it was when it first struck my friend's pericranium that he might utilise himself and his time by wailing

his goose-quill in its defence. I do not indeed like insinuations, but it is not unnatural to suspect that my friend's object in allowing such a length of time to elapse between my last and his was to give our readers time to forget the licking he received, and to run away with the laurels, if possible, when nobody was looking. But, unfortunately for him, somebody has been watching him all through and will make him pay for even this last trick. My friend says nothing about the first part of my letter, he only attacks the tail end of it. He quietly passes over the question, how the different castes could be evolved from Brahma, when Hinduism teaches that the soul is self-existent and that the body takes its origin from Maya. He does not insist any longer on the necessity of being "thoroughly acquainted with Sanskrit and Tamil" to understand the subtleties of the Hindu philosophy. The question of people gorging themselves with beef and pork and yet remaining pure Caste-men and Rigid Sivites, of course, too, touchy to be muddled with, and the information regarding his geographical position in the Milechcha Thesam is too much to the point to merit his notice. As to my real name he finds he can now do without it.

Last I should seem to be unfair to my friend by making people understand that he says a absolutely nothing about the greater part of my letter, I must note that he disposes of it by sagely pronouncing it "a deal of shilly-shallying"—an expression, by which he means, of course, "something too hard to get round." It is, with the last paragraph that he deals in right earnest. He knows that it is in the tail that the venom lies hidden and he sets upon it with all the Sanskrit and Logic at his command. *Jati* is one of a host of nouns that he brought captive by certain gallant invasions that he made into the ancient language of the Hindus. He hurls it at me thrice in the course of his article, although it happens somehow that it has no better effect on the object it is aimed at than the huge stone that Cadmus of old threw at the serpent of Mars.

*Illius impulsu cum turribus ardua celsis
Moenia mota ferent, serpens, sine
vulnere morsus.*

His Logic is simply exquisite. I had said that "the system of caste as a social distinction, was not, so far as it was consistent with the rules of morality opposed to Christianity. My friend finding that the words morality and Christianity occurred in one and the same sentence and were in close proximity to each other, jumps to the conclusion that morality means "Christian morality." What a genius he is! "If a Brahmin and a Pariah attained to an equal position in life" he says "they would be socially equal, but the Pariah might become a Judge of the High Court and still he would be worse than the poorest beggar of a Brahmin." It would be interesting to know in what respect the pariah would be worse? "The Hindu system of caste," he says "is founded on birth plus a strict adherence to certain rules which are made rules of religion." Leaving aside the question as to who made these rules and whether their authors had a right to make them, is it not funny in the extreme that the *Hindu Organ* man should be making so much fuss about caste when every body knows that among the chiefest pillars of Hinduism in Jaffna are men who are in the fullest sense of the term the handiwork of Protestant ministers, men who once changed their Tamil names for high-sounding European ones and stood in the foremost ranks of Rico-Christians.

My friend brings his lucubrations to a close with a reference to an editorial on Caste that appeared in the *Guardian* some 12 or 13 years ago. If there was such an article I have no doubt it was sensibly written, and my friend cannot do better than hunt up a copy of it and learn therefrom what he does not know. Please, excuse me, Mr. Editor, for having taken up so much of your valuable space; for I am fully sensible that the one word "Nonsense," would have been the fittest and most complete answer to my opponent's effusion in the last *Organ*.

I am yours etc.

A TAMIL CHRISTIAN.

Puss and the eggs.—A correspondent tells a story about a favourite cat that spends a good deal of her time in a cosy old arm-chair. Her owner last May put four hen eggs into the chair by way of seeing what puss would do with them in order to make her bed more comfortable. Strange as it may appear, puss took kindly to the eggs and in due time hatched out four chickens. Four weeks after the chickens were hatched she licked them every day with her tongue, and then she ate them as much as if they were kittens. Whenever she carried the nursery she carried as much as if they had been of glass.—*Fig 2.*

Printed and published by
C. Andrew at St. John's
Catholic Mission Press.